KONINKRIJK BELGIE

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, eerste kamer, op 3 april 1998 door de Vlaamse minister van Economie, KMO, Landbouw en Media verzocht hem van advies te dienen over een ontwerp van besluit van de Vlaamse regering "tot wijziging van het koninklijk besluit van 10 februari 1983 houdende aanmoedigingsmaatregelen voor het rationeel energieverbruik", heeft op 7 mei 1998 het volgende advies gegeven :

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

Artikel 184 van de wet van 8 augustus 1980 betreffende de budgettaire voorstellen 1979-1980 voorziet in de uitwerking van een programma van rationeel energieverbruik en -behoud. Dat programma geldt voor alle vormen van energieverbruik in verschillende sectoren, waaronder nieuwe en bestaande gebouwen, zowel openbaar als privé, het geheel der nijverheids- en landbouwsectoren, de energievoortbrengende sectoren, en de sector van het vervoer, zowel het openbaar als het particulier vervoer, wat de infrastructuur en de middelen betreft. Op deze gebieden worden, luidens de voornoemde wetsbepaling, door de Koning onder meer aanmoedigingsmaatregelen vastgelegd door middel van tegemoetkomingen en toelagen.

Artikel 6, § 1, VII, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen heeft de bevoegdheid inzake rationeel energieverbruik overgedragen aan de Gewesten. Voor het Vlaamse Gewest is tot nog toe geen eigen decretale regelgeving vastgesteld met het oog op de toekenning van tegemoetkomingen en toelagen voor de bevordering van het rationeel energieverbruik. Zodoende kan worden aangenomen dat het voormelde artikel 184 van de wet van 8 augustus 1980 nog steeds de rechtsgrond vormt voor het te wijzigen besluit en voor het voorliggend ontwerp.

Dat ontwerp regelt, via een wijziging van het koninklijk besluit van 10 februari 1983 houdende aanmoedigingsmaatregelen voor het rationeel energieverbruik, twee verschillende zaken, namelijk eensdeels past het de

samenstelling van het Vlaams Interdepartementaal Comité voor Energie (V.I.CO.) aan (artikel 1), anderdeels stelt het een subsidieregeling in voor het installeren van fotovoltaïsche elementen (artikel 2).

ONTVANKELIJKHEID VAN DE ADVIESAANVRAAG

Een aantal maatregelen, vervat in het ontwerp, lijken, voor zover zij ten goede kunnen komen aan ondernemingen, te moeten worden gekwalificeerd als "steunmaatregelen" welke, overeenkomstig artikel 93, lid 3, van het EG-Verdrag, aangemeld moeten worden bij de Europese Commissie.

De gemachtigde van de regering beroept zich voor de niet-aanmelding op de zogenaamde "de minimis-regel". In dat verband heeft hij, op vraag van de auditeur-verslaggever, het volgende verklaard :

> "In de mededeling van de Commissie inzake de minimis-steun (96/C 68/06), wordt het totale steunbedrag voor de de minimis-steun gebracht op 100.000 ECU, gedurende een periode van drie jaar vanaf het moment dat de eerste de minimis-steun is verleend.
>
> In het ontwerp voor de bepaling van de toekenningsvoorwaarden voor subsidies voor het installeren van fotovoltaïsche elementen, wordt de maximale steun tot 50 % van de subsidieerbare kosten beperkt en dit met een maximum van 900.000 BEF voor privaatrechtelijke of publiekrechtelijke rechtspersonen.
>
> Aangezien 100.000 ECU een equivalent heeft van ongeveer 4.000.000 BEF, is het duidelijk dat dit bedrag nooit zal overschreden of zelfs maar benaderd worden. Binnen het financiële systeem van de Vlaamse

Gemeenschap wordt bovendien nauwgezet nagegaan per bedrijf en per project of deze de minimis-norm niet wordt overschreden voor de totale steun toegekend aan een bedrijf in een periode van drie jaar.".

Volgens de thans geldende mededeling van de Commissie van 24 januari 1996, inzake "de minimis"-steun, valt een steunregeling waarvan het bedrag lager is dan een door de Commissie vastgesteld absoluut bedrag niet onder artikel 92, lid 1, van het EG-Verdrag, en behoeft die bijgevolg niet vooraf bij de Commissie aangemeld te worden (1).

De Raad van State beschikt niet over voldoende gegevens om te kunnen oordelen of in casu de "de minimis"-regeling toepasselijk is op de bepalingen van het voorliggend ontwerp.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Aanhef

1. De verwijzing in het tweede lid van de aanhef naar de bijzondere wet van 16 januari 1989 moet worden weggelaten, aangezien deze wet geen rechtsgrond oplevert voor het ontwerp. In de plaats daarvan dient in het tweede lid van de aanhef een verwijzing te worden opgenomen naar

---

(1) De mededeling is bekendgemaakt in Publicatieblad, nr. C 68, van 6 maart 1996, p. 9. De gelding ervan op het domein van steun aan K.M.O.'s is bevestigd in de "Communautaire kaderregeling inzake overheidssteun voor kleine en middelgrote ondernemingen", door de Commissie vastgesteld op 16 juli 1996 (PB nr. C 213 van 23 juli 1996, p. 4).

artikel 184 van de wet van 8 augustus 1980 betreffende de budgettaire voorstellen 1979-1980. Deze wetsbepaling vormt dan wel de eigenlijke rechtsgrond voor het ontwerp.

2. De vermelding van het akkoord van de minister van begroting, in het zesde lid van de aanhef, dient onmiddellijk na het derde lid van de aanhef te komen.

3. De consideransen in het zevende tot elfde lid van de aanhef kunnen worden geschrapt. Er is terzake immers geen uitdrukkelijk voorschrift dat een formele motivering oplegt.

Artikel 1

1. De inleidende zin van dit artikel kan als volgt worden geredigeerd :

"In het koninklijk besluit van 10 februari 1983 houdende aanmoedigingsmaatregelen voor het rationeel energieverbruik, wordt artikel 21, ingevoegd voor het Vlaamse Gewest bij het besluit van de Vlaamse regering van 16 december 1992, vervangen als volgt :".

2. Het eerste lid van het ontworpen artikel 21, § 1, kan redactioneel als volgt worden verbeterd :

"Het V.I.CO. is samengesteld uit een vertegenwoordiger van ieder departement van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, met uitzondering van het departement Coördinatie.".

Artikel 2

1. In de inleidende zin van artikel 2 van het ontwerp schrijve men "... een hoofdstuk III toegevoegd, bevattend een artikel 23bis en luidend als volgt : ...".

2. Het ontworpen artikel 23bis, § 1, voorziet in een machtiging aan de bevoegde minister om de voorwaarden te bepalen waaronder de nieuwe subsidie zal worden toegekend. Een dergelijke machtiging strookt niet met artikel 184 van de voornoemde wet van 8 augustus 1980, luidens welke bepaling het de Koning (thans de Vlaamse regering) is die de aanmoedigingsmaatregelen vastlegt door middel van tegemoetkomingen en toelagen. De essentiële voorwaarden, zoals bijv. het bepalen van de subsidieerbare kosten, zullen dan ook in het ontwerp zelf moeten worden opgenomen.

3. Ten gevolge van de ontworpen invoeging zal alleen hoofdstuk III van het koninklijk besluit van 10 februari 1983 een opschrift dragen. Het verdient dan ook aanbeveling van de gelegenheid gebruik te maken ook de andere hoofdstukken van dit besluit te voorzien van een passend opschrift.

4. In het ontworpen artikel 23bis, § 2, schrijve men "... aan natuurlijke personen, publiekrechtelijke en privaatrechtelijke rechtspersonen ..." in plaats van "... aan natuurlijke, publiekrechtelijke en privaatrechtelijke rechtspersonen ...".

5. In het ontworpen artikel 23bis, § 3, schrijve men "De begunstigden van ..." in plaats van "De genieters van ...".

Artikel 3

Tenzij er redenen voorhanden zijn waarom wordt afgeweken van de gebruikelijke regelen inzake inwerkingtreding van besluiten, moet deze bepaling worden weggelaten.

De kamer was samengesteld uit

de Heren	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	M. VAN DAMME, D. ALBRECHT,	staatsraden,
	G. SCHRANS, E. WYMEERSCH,	assessoren van de afdeling wetgeving,
Mevrouw	A. BECKERS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. P. DEPUYDT, auditeur. De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld en toegelicht door de H. E. VANHERCK, referendaris.

DE GRIFFIER, DE VOORZITTER,

A. BECKERS J. DE BRABANDERE